

Preken i Fjellhamar kirke 1. April 2012

Palmesøndag

Kapellan Elisabeth Lund

Jesus skrev aldri ned noe om seg selv. Det eneste vi vet at han skrev i det hele tatt, skrev han i sand. Og vi vet ikke hva det stod der.

Det er evangelistene Matteus, Markus, Lukas og Johannes som avgjorde hva som skulle fortelles videre om det Jesus sa og gjorde. Bare en gang blandet Jesus seg borti hva som skulle være med når det skulle fortelles om ham etterpå.

Det handlet om en kvinne som alle skulle få høre om, fordi hun gjorde noe av stor betydning.

Vi vet ikke sikkert hvem hun var, men snart skal dere få høre hva hun gjorde.

Det er Palmesøndag, og prekenteksten i dag handler om noe som skjedde et par dager etter inntoget i Jerusalem. Jesus er i Betania som ligger 2,5 km øst for Jerusalem.

Han er hjemme hos en som kalles Simon den spedalske.

Det står skrevet hos evangelisten Matteus i det 26. kapittel:

Mens Jesus var i Betania, hjemme hos Simon den spedalske, kom det en kvinne bort til ham med en alabastkrukke med kostbar salve. Den helte hun ut over hodet hans mens han lå til bords.

Disiplene så det og ble forarget.

«Hva skal denne sløsingen være godt for?» sa de.

«Salven kunne vært solgt for en stor sum og pengene gitt til hjelp for de fattige.»

Men Jesus merket det og sa til dem: «Hvorfor plager dere henne? Hun har gjort en god gerning mot meg. De fattige har dere alltid hos dere, men meg har dere ikke alltid. Da hun helte denne salven ut over kroppen min, salvet hun meg til min gravferd.

Sannelig, jeg sier dere: Overalt i verden hvor dette evangeliet blir forkynt, skal også det hun gjorde, fortelles til minne om henne.»

Slik lyder Herrens ord.

Kvinnen i Betania eier en alabastkrukke med dyr salve.

Kanskje hun har hatt den stående en stund.

Hvis vi leser den samme fortellingen i Markusevangeliet, får vi vite at hun bryter opp

glasskrukken før hun heller salven over Jesus.

Det er en full liten krukke med nardussalve til en verdi av 300 denarer. Nesten en årslønn for en vanlig arbeider.

Kanskje kvinnen har hatt den stående en stund, og at hun nå skjønner at det er siste sjanse til å gi Jesus alt.

Noen mennesker har den evnen at de gjør det som er riktig akkurat i rette øyeblikk. De er oppmerksomme. De ser og føler og handler. Kommer med en blomst til en syk. Skriver et brev til en gammel venn. Gjør det de kjenner at må gjøres.

Jeg tror vi har med en sånn kvinne å gjøre. Vi vet ikke sikkert hvem Matteus forteller om. Det er ofte sånn at navnet på personer ikke nevnes i fortellinger der hovedvekten ligger på det Jesus sier. Men i Johannesevangeliet fortelles det at kvinnen er Maria, søstra til Marta og Lasarus. At det er hun som salver Jesus.

Hun som en gang satte seg ved Jesu føtter, til stor irritasjon for søsteren sin.

Hun som så med egne øyne at Jesus ropte broren hennes ut av graven.

Hun kjenner Jesus. Og hun vil gi ham alt.

Det hun gjør springer ut av en dyp kjærlighet. Hun handler det hun føler, hun salver i tilbedelse. Hun øser ut alt for Jesus og viser så tydelig hva han betyr for henne.

Og duften fra den eksklusive og dyre salven brer seg i rommet der også disiplene til Jesus ligger til bords.

De kjenner nok lukten, men de forstår ikke hva som skjer. De ser en kvinne som sløser ut en hel årslønn på noen sekunder.

Jeg tror de måper. Og de kjenner irritasjonen over dette sløseriet.

Jeg synes absolutt det er forståelig. Det skulle ikke forundre meg om det hadde vært min umiddelbare reaksjon også.

Tenk på hva man kan bruke en årslønn til.

Tenk på hvor mange fattige som kan bli mette.

Disiplene og Maria er på to forskjellige planeter. Disse mennene er så rasjonelle, og kan ikke fatte hennes rause hengivenhet, og det at hun handler ut ifra det hun føler er rett.

Jesus forsvarer kvinnen, men vi trenger ikke et øyeblikk å tvile på at Jesus er på de fattiges side.

Han sier: De fattige har dere alltid hos dere, og disiplene kjenner nok igjen denne henvisningen til 5. Mosebok, der det står:

"Fattige vil det alltid være i landet. Derfor byr jeg deg: "Lukk opp for din bror, for de nødlidende og fattige i ditt land!""

Jesus bekrefter at de fattige skal hjelpes, med denne henvisningen, men den rause kvinnen har likevel gjort det som er riktig akkurat i dette øyeblikket.

Dette handler om noe annet enn pengebruk. Jesus ligger der ved bordet med den duftende salven dryppende fra håret, og han forklarer både kvinnen og disiplene hva som skjer.

Han er salvet til sin gravferd. Kroppen hans er salvet til å dø.

Det var vanlig å salve lik før de ble gravlagt. Men en gravferdssalving ble aldri gjort på et levende menneske. Likevel sier Jesus at det er det som skjer, og vi vet at da han ble tatt ned av korset et par dager senere var det så travelt å få ham i graven på grunn av sabbaten, at han ikke ble salvet.

Derfor skyndet jo også kvinnene seg til graven med en gang sabbaten var over for å salve liket, men den salvingen ble det jo heller ikke noe av. Da var graven tom.

Det er nå, i Simon den spedalskes hus i Betania, at Jesus blir salvet.

Maria heller salven over hodet hans, og på den måten får salvingen enda en betydning. Det var sånn kongene i Israel ble salvet.

Jesus har nettopp ridd inn i Jerusalem som en konge, og nå salves han også til det.

Han er Messias. Messias er hebraisk og betyr "den salvede".

På gresk heter det Xristos. Kristus.

Jesus Kristus, Jesus den salvede.

Det er nå det skjer. Fordi Maria øste ut sin tilbedelse. Og Jesus sier: " Overalt i verden hvor dette evangeliet blir forkynt, skal også det hun gjorde, fortelles til minne om henne."

Det som skjer er likpleie og kongeinnsettelse i en og samme handling, herlighet og fornedrelse i en og samme person.

Jesus vet at de glade hosiannaropene på Palmesøndag snart skal erstattes av rop om korsfestelse. "Korsfest, korsfest!".

Han er på vei mot Jerusalem. I dag forberedes Gud selv til død og gravferd, i kjærlighet til skaperverket sitt og alle fattige.

Livets Herre er på vei mot dødens kors og Gud gir oss sitt eget liv.

Det er ufattelig. Det er virkelig. Det er kjærlighet.

Snart kan vi få ta det imot, når vi kommer fram hit og mottar Jesu legeme og blod i

nattverden. Han gav det for deg. Vi kan ta imot hans blod som er utøst for oss.

Kan vi også øse ut vårt liv for han og vår neste?

Kan vi la oss inspirere av Maria?

Kan vi gi alt for Jesus?

La oss be:

Jesus Kristus. Takk for det du gjorde. Takk for at du gikk den veien for oss. Du vant ved å tape. Du gav oss livet ved å dø. Hjelp oss å leve det livet du har gitt oss. Amen

Salme 137